



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Krajská hospodářská komora v Plzeňském kraji**, se sídlem náměstí Republiky 131/17, Plzeň, zast. JUDr. Vítem Svejkovským, advokátem se sídlem Kamenická 2378/1, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 12. 2015, č. j. ÚOHS-R217/2014/VZ-45633/2015/323/PMo, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2018, č. j. 31 Af 17/2016 - 66,

**t a k t o :**

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2018, č. j. 31 Af 17/2016 - 66, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

**O d ů v o d ň ě n í :**

**I. Vymezení věci**

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno shora uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „rozhodnutí předsedy Úřadu“) a věc byla stěžovateli podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. byla stěžovateli uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 000 Kč.

[2] Rozhodnutím předsedy Úřadu byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 6. 2014, č. j. ÚOHS-S709/2013/VZ-12455/2014/512/Dma (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Podle prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), tím, že veřejnou zakázku „Vzdělávání v RHK PK“ zahájenou uveřejněním výzvy k podání nabídek dne 18. 1. 2010 na portálu Evropského sociálního fondu v ČR nezadala v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, přičemž tímto postupem mohla podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dne 8. 3. 2010 uzavřela s dodavatelem TEMPO TRAINING & CONSULTING s.r.o. (od 8. 12. 2010

TEMPO TRAINING & CONSULTING a.s. – poznámka NSS) smlouvu na plnění uvedené veřejné zakázky. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.

[3] Jádrem sporu je otázka, zda dotace poskytnuté žalobkyni státem (Ministerstvem práce a sociálních věcí) a jiným veřejným zadavatelem (Plzeňským krajem) představují *financování* ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách.

[4] Pokud by žalobkyně naplnila všechny podmínky veřejného zadavatele, byla by povinna zadat zakázku „Vzdělávání v RHK PK“ spojenou s realizací projektu „Zvýšení odborné kvalifikace zaměstnanců členů Regionální hospodářské komory Plzeňského kraje“ v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že naplnila podmínku podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1 zákona o veřejných zakázkách (viz odstavce [5] a [6]). Správním orgánům však vytkl, že při posouzení naplnění podmínky podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, proto jsou jejich závěry nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz odstavce [7] až [11]).

[5] Žalobkyně byla zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu. Je složkou Hospodářské komory České republiky (dále jen „HK ČR“), od čehož se odvíjí její postavení. Cílem její činnosti je podpora podnikatelských aktivit, prosazování a ochrana zájmu a zajišťování potřeb jejích členů [§ 2 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o HK ČR“)]. Přispívá tím k fungování tržního hospodářství. Bylo jí svěřeno vystavovat osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě [§ 4 odst. 1 písm. g) zákona o HK ČR], např. osvědčení o nepreferenčním původu zboží nebo karnety A. T. A. Tato osvědčení mají charakter veřejných listin, přičemž je vydává i nečlenům (tedy neurčitému okruhu osob). Jde o pověření výkonem veřejné správy ze strany státu. Uvedená podmínka je splněna i přesto, že žalobkyně uspokojuje potřeby veřejného zájmu jen částí jí vykonávaných činností (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 1. 1998 ve věci *Mannesmann Anlagenbau*, C-44/96).

[6] Potřeby veřejného zájmu, které uspokojuje, zároveň nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Vlastní hospodářskou činnost vykonává pouze na podporu řádného plnění svých úkolů a v souladu se svým posláním [§ 4 odst. 1 písm. k) zákona o HK ČR]. Základním účelem její činnosti není podnikání (dosahování zisku), nýbrž podpora podnikání a vydávání veřejných listin, proto se primárně nerozhoduje na základě ekonomických kritérií (rozsudek ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Afs 111/2008 - 91). Při vystavování osvědčení o nepreferenčním původu zboží a karnetů A. T. A. nevykonává činnost v konkurenčním prostředí. Úplata za jejich vydávání k závěru o obchodním či průmyslovém charakteru nepostačuje, jelikož obdobně je zpoplatněno i vydávání jiných úředních listin.

[7] Pro posouzení, zda je žalobkyně převážně financována státem či jiným veřejným zadavatelem je zapotřebí vyjít z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 3. 10. 2000, ve věci *The University of Cambridge*, C-380/98 (dále jen „rozsudek ve věci *The University of Cambridge*“). O veřejné financování jde tehdy, (i) jedná-li se o platby poskytnuté subjektu na podporu jeho výzkumné činnosti, a to i v případě, kdy jejich finálním příjemcem je jeho člen (nejedná se však o platby jako protiplnění za služby, byť spočívají ve výzkumu), (ii) tyto platby tvoří alespoň polovinu jeho celkových příjmů, (iii) a to včetně příjmů z vlastních obchodních aktivit, a (iv) výpočet se provádí vždy v rámci rozpočtového roku, v němž zadávací řízení započalo, na základě údajů dostupných na začátku tohoto roku, byť jsou pouze provizorní.

pokračování

[8] Veřejným financováním jsou pouze platby, které financují nebo podporují činnost subjektu bez konkrétního protiplnění, tj. plnění uskutečňovaného v ekonomickém zájmu státu, nikoli v zájmu tohoto subjektu, jiných soukromoprávních subjektů nebo ve veřejném zájmu. Konkrétním protiplněním je třeba rozumět jakékoliv plnění, kterého se státu dostává v příčinné souvislosti s poskytnutou platbou, nikoli nutně přímé protiplnění charakteristické pro soukromoprávní poměry. Rozhodující je, zda má stát na platbě ekonomický zájem, resp. z ní očekává ekonomický prospěch. Není rozhodné, od koho stát plnění přijímá a nakolik si jeho přijetí explicitně vyhradil při poskytnutí platby.

[9] Zadávací řízení bylo zahájeno dne 18. 1. 2010, proto bylo výpočet nutné učinit na základě údajů o výnosech z vlastní činnosti a členských příspěvků za rok 2009 ve výši 3 299 758,71 Kč a výnosech z dotací poskytnutých státem (Ministerstvem práce a sociálních věcí) ve výši 7 509 000 Kč a Plzeňským krajem ve výši 20 000 Kč.

[10] Přerozdělení dotací mezi členy žalobkyně je samo o sobě nevylučuje z příjmů samotné žalobkyně. Ze skutečnosti, že dotace jsou účelově určené a nejsou spojené s přímým protiplněním ve prospěch státu, samo o sobě neplyne, že nepředstavují konkrétní protiplnění. Je třeba posoudit konkrétní účel poskytnutých dotací a podrobně analyzovat jejich finanční toky. Správní orgány se měly zabývat tím, zda a komu byly dotace přerozděleny, a charakterem plnění, které bylo z dotací financováno, včetně okruhu osob, kterým bylo určeno. Měly zvážit, zda konečným příjemcem poskytnutých dotací nemohl být alespoň zprostředkovaně stát a zda např. nebyly školeni též zaměstnanci státních podniků, národních podniků či jiných státem ovládaných právnických osob nebo zda státu neplyne ekonomický prospěch z poskytnuté dotace v jiných ohledech.

[11] V prvostupňovém rozhodnutí jsou uvedeny pouze evidenční údaje o poskytnutých dotacích a jejich výše. Rozhodnutí předsedy Úřadu se pojmem konkrétní protiplnění zabývá pouze v obecné rovině. Ohledně účelu dotací odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, v němž však jejich účel odůvodněn není. Ze správního spisu nijak neplyne ani závěr, že příjemcem dotací je žalobkyně, která je dále vynakládá a financuje jimi svou činnost. K dotaci poskytnuté Plzeňským krajem neobsahuje správní spis žádné podklady. Jelikož správní orgány nepostavily najisto, zda za poskytnuté dotace nenásledovalo konkrétní protiplnění, není možné uzavřít, zda (resp. v jaké výši) představují příjmy z veřejného financování.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a navrhl jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[13] Skutkový stav, na jehož základě správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně naplňuje podmínku podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách, byl dostatečný a rozhodnutí předsedy Úřadu je v tomto ohledu řádně odůvodněné. Obsahem projektů, na něž žalobkyně obdržela dotace, se správní orgány zabývaly. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, kdo byl poskytovatelem dotace a jaká byla její výše, podrobnější odůvodnění obsahu a účelu projektů bylo doplněno rozhodnutím předsedy Úřadu.

[14] Závěr krajského soudu odporuje smyslu dotace i jejímu obecnému chápání. Dotace je opakem daně, obdobou daru, u níž se nepředpokládá ani nevyžaduje protiplnění. Účel, k němuž je dotace povinně poskytnuta, protiplnění nepředstavuje. Bylo by proto nadbytečné zkoumat, zda žalobkyně poskytla státu za dotaci protiplnění (např. v podobě školení státních zaměstnanců).

[15] Krajský soud se při výkladu konkrétního protiplnění za poskytnuté dotace odchýlil od rozsudku ve věci *The University of Cambridge*. Platby bez konkrétního protiplnění odrážejí vztah úzké závislosti. Naopak, platby za konkrétní protiplnění Soudní dvůr EU přirovnal ke smluvnímu vztahu, tedy případu, kdy stát platí za sjednané služby. Z uvedeného rozsudku i ze stanoviska generálního advokáta S. Albera ze dne 11. 5. 2010 v téže věci plyne, že se nejedná o protiplnění nepřímé či abstraktní. Stát vystupuje jako objednatel konkrétní služby. Není třeba zkoumat, kdo je finálním příjemcem poskytnutých plateb, tedy zda ekonomický prospěch získá i stát. Zda se jedná o platbu za konkrétní protiplnění, musí být známo již v okamžiku poskytnutí platby a musí to být sjednáno. Jen tehdy může subjekt, jemuž je platba určena, posoudit, zda naplňuje podmínku podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách.

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se závěrem krajského soudu, že naplnila podmínku podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1 zákona o veřejných zakázkách nesouhlasí, s ohledem na obsah kasační stížnosti však v této souvislosti pouze odkázala na obsah žaloby. Naopak se závěry krajského soudu, které se týkají podmínky podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách v rozsahu, jež rozporuje stěžovatel, se ztotožnila. Nad rámec odůvodnění krajského soudu uvedla, že účel dotace je předem znám (v záměru poskytovatele dotace, dotačních podmínkách a smlouvě o poskytnutí dotace). Posouzení, zda jsou dotace užity v ekonomickém zájmu státu, není vázáno na vědomost příjemce dotace a nemůže předcházet jejich skutečnému užití, ale je nutné je činit za dané finanční období objektivně.

### III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatel podřazuje důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Soud předem dalšího posouzení konstatuje, že pokud jsou důvody kasační stížnosti seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že je stěžovatel nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS). Z obsahu kasační stížnosti soud zjistil, že stížní body směřují proti právnímu posouzení otázky týkající se naplnění podmínky veřejného zadavatele a netýkají se nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Dospěl proto k závěru, že je uplatňován důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Spornou otázkou se v případech, které byly skutkově obdobné posuzované věci, zabýval NSS v rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 132/2018 - 59. Jeho závěr následně převzal šestý senát v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 As 130/2018 - 59 (viz odstavec 15 a 18) i desátý senát v usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 156/2018 - 99 (viz odstavec 8). Kasační soud neshledal důvod se od zde učiněných závěrů odchýlit.

[20] Podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách je veřejným zadavatelem jiná právnická osoba, která je *financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem*. *Financováním* ve smyslu citovaného ustanovení se rozumí platba poskytnutá subjektu na jeho činnosti (a to i tehdy, je-li jejím finálním příjemcem jeho člen), aniž by za ni její poskytovatel obdržel konkrétní protiplnění.

pokračování

[21] Příjemcem platby je subjekt i tehdy, pokud ji pouze přerozdělí mezi své členy (viz rozsudek ve věci *The University of Cambridge*, odstavec 22; rozsudek č. j. 4 As 132/2018 - 59, odstavec 69). Rovněž krajský soud dospěl v posuzované věci k závěru, že skutečnost, zda žalobkyně dotace přerozděluje mezi své členy, nemůže nic změnit na závěru, že je jejich příjemcem (viz strana 10 a 13). S výtkou krajského soudu, že se správní orgány nezabývaly tím, zda došlo k následnému přerozdělení dotace, resp. v čí prospěch, proto kasační soud nesouhlasí. Je-li příjemcem dotace žalobkyně i tehdy, je-li jejím konečným beneficentem její člen, bylo by nadbytečné se přerozdělením dotace blíže zabývat. V projednávané věci jde o posouzení postavení žalobkyně, nikoli jejího člena.

[22] Pro posouzení, zda je platba určena k financování nebo podpoře činnosti subjektu, je zapotřebí vyjít z účelu platby (srov. rozsudek ve věci *The University of Cambridge*, odstavec 21, a rozsudek č. j. 4 As 132/2018 - 59, odstavce 67 a 69). V tomto ohledu považuje soud v rozsahu dotace poskytnuté žalobkyni státem (k dotaci poskytnuté Plzeňským krajem – viz odstavec [28]) zjištění správních orgánů za dostatečná. Uvedenou úvahu je totiž možné učinit již na základě základních údajů o poskytnuté dotaci, např. názvu projektu, na nějž byla určena (zde „Zvýšení odborné kvalifikace zaměstnanců členů Regionální hospodářské komory Plzeňského kraje“). Soud zároveň ověřil, že správní spis obsahuje podklady, v nichž je dotace specifikována, a to včetně rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 14. 12. 2009, č. OPLZZ/1.1/33/1/00012 (viz především část I, bod 3), na něž prvostupňové rozhodnutí v této souvislosti odkazuje (viz odstavce 81 a 85). Skutkový stav, který vzal předseda Úřadu za základ pro závěr, že dotace byla určena na činnost žalobkyně (viz odstavce 66 až 68), tedy má ve správním spisu oporu a tento závěr je dostatečně odůvodněný.

[23] Do *financování* ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách nespádají platby za konkrétní protiplnění. K tomuto závěru dospěl Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci *The University of Cambridge*. Nejprve uvedl, že účelem evropské úpravy veřejných zakázek je zajištění svobody poskytování zboží a služeb napříč členskými státy EU a s tím související zamezení rizikům upřednostňování národních dodavatelů a rozhodování veřejných zadavatelů na základě jiných než ekonomických kritérií (viz odstavce 16 a 17). V souladu s tímto účelem je vymezen i okruh veřejných zadavatelů, a to včetně podmínky veřejného financování, která má odrážet vztah úzké závislosti (*close dependency*) mezi státem (nebo jiným veřejným zadavatelem) jako poskytovatelem platby a konkrétním subjektem jako jejím příjemcem (viz odstavec 20). Pouze je-li subjekt úzce závislý na státu (je mu v tomto smyslu podřízen), lze po něm požadovat plnění povinností spojených s postavením veřejného zadavatele, jež sledují shora uvedený účel.

[24] Nikoli každá platba vztah úzké závislosti vytváří či stvrzuje. Jde pouze o platby, jimiž je financována nebo podporována činnost subjektu bez konkrétního protiplnění (*specific consideration*). Nejedná se proto o platby za plnění (služby) sjednané na základě smlouvy (*contractual services*), jelikož v tomto případě má na plnění poskytovatel platby ekonomický zájem (*economic interest*). Vzniká-li na základě takového smluvního vztahu závislost, nemá povahu úzké závislosti, nýbrž závislosti obdobné té, jež vzniká mezi smluvními stranami obchodního vztahu (viz rozsudek ve věci *The University of Cambridge*, odstavce 21, 24 a 25). Jestliže stát (jiný veřejný zadavatel) poptává určité zboží či službu, kterou subjekt nabízí na trhu, nevystupuje tento subjekt v podřízeném postavení (srov. stanovisko generálního advokáta S. Albera ze dne 11. 5. 2010, odstavec 45).

[25] Aby se jednalo o konkrétní protiplnění, musí být předně poskytnuto poskytovateli platby, který je státem (či jiným veřejným zadavatelem). Pokud je plnění určeno někomu jinému, tedy příjemci platby či třetí osobě (včetně veřejného zadavatele odlišného od poskytovatele

platby), nebo je jím sledován veřejný zájem, nemůže se jednat o konkrétní protiplnění. Tehdy totiž platba vztah úzké závislosti (podřízenosti) mezi poskytovatelem a příjemcem platby (při splnění dalších podmínek) zakládá.

[26] Jestliže Soudní dvůr EU za konkrétní protiplnění považuje plnění na základě smluv, přičemž k postavení státu (jiného veřejného zadavatele) uvedl, že má právě v této situaci na plnění ekonomický zájem (viz rozsudek ve věci *The University of Cambridge*, odstavec 24), neznamená to, že ve všech případech, kdy existuje blíže nespecifikovaný ekonomický zájem státu na plnění, které bylo pořízeno z poskytnutých plateb (dotací), jde o konkrétní protiplnění. Podstatné je, že poskytovatel a příjemce dotace vystupují v soukromoprávním vztahu, který je obdobný podnikatelskému vztahu, proto by konkrétní protiplnění mělo být ujednáno v písemné formě v rozhodnutí (smlouvě) o poskytnutí platby (viz rozsudek č. j. 4 As 132/2018 - 59, odstavce 71 a 75). Zda se jedná o konkrétní protiplnění, musí být zároveň zřejmé od samého počátku, tedy již při přijetí platby (viz rozsudek č. j. 4 As 132/2018 - 59, odstavec 75), jinak by bylo pro subjekt nemožné před vynaložením finančních prostředků určit, zda podléhá zákonu o veřejných zakázkách, či nikoli. Výkladu krajského soudu nelze přisvědčit i proto, že blíže nespecifikovaný nepřímý očekávaný ekonomický prospěch státu lze ve svém důsledku spojit v zásadě s každou státní dotací (např. v podobě podpory zaměstnanosti a z toho plynoucího vyššího výběru daní), což by *ad absurdum* znamenalo, že žádný příjemce dotací nenaplní definici veřejného zadavatele.

[27] Žalobkyně nebyla se státem v soukromoprávním vztahu (obdobném podnikatelskému vztahu), žádné konkrétní protiplnění proto nenásledovalo. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že v rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 14. 12. 2009 nebylo mezi státem a žalobkyní konkrétní protiplnění sjednáno; v této souvislosti soud pro úplnost dodává, že účelové vázání poskytnutých dotací nelze za konkrétní protiplnění považovat (srov. rozsudek č. j. 4 As 132/2018 - 59, odstavec 72). Ani z ničeho jiného neplyne, že by v okamžiku přijetí dotace mělo být poskytnutí konkrétního protiplnění zřejmé. Dotace proto nepředstavovala plnění poskytnuté na základě běžných obchodních podmínek za konkrétní protiplnění ve prospěch státu. Správní orgány, které k tomuto závěru dospěly (viz rozhodnutí předsedy Úřadu, odstavec 69), se proto nemusely zabývat bližší charakteristikou plnění pořízeného z poskytnuté dotace, a to včetně okruhu osob, kterým bylo toto plnění určeno (srov. rozsudek č. j. 4 As 132/2018 - 59, odstavec 74).

[28] S krajským soudem lze souhlasit, že ohledně dotace poskytnuté žalobkyni Plzeňským krajem plyne z rozhodnutí správních orgánů pouze to, že se jednalo o provozní dotaci ve výši 20 000 Kč (viz odstavec 81 prvostupňového rozhodnutí). Správní spis žádné podklady týkající se alespoň rámcového účelu dotace a podmínek s ní spojených neobsahuje. Nelze proto určit, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru, že se jedná o platbu na činnost žalobkyně, za níž Plzeňský kraj neobdržel konkrétní protiplnění. Jelikož však částka 20 000 Kč (o níž není mezi účastníky sporu a jež plyne z účetních dokladů žalobkyně, které jsou součástí správního spisu) nemůže mít vliv na posouzení, zda je žalobkyně *převážně* financována státem či jiným veřejným zadavatelem (výnosy z vlastní činnosti a členských příspěvků za rok 2009 činily 3 299 758,71 Kč a výnosy z dotací poskytnutých státem 7 509 000 Kč), není tato vada důvodem ke zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu. Co se týče způsobu výpočtu, odkazuje kasační soud na shrnutí úvah krajského soudu (viz odstavec [7]) a v podrobnostech na rozsudek ve věci *The University of Cambridge* (odstavce 27 až 44).

[29] Ze shora uvedeného plyne, že v otázce poskytnutí platby za konkrétní protiplnění, jež nespadá do *financování* ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách, dospěl krajský soud k nesprávnému právnímu závěru. V důsledku toho neobstojí ani jeho závěr, že předseda Úřadu vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. že je jeho

pokračování

rozhodnutí nepřekoumatelné. V dalším řízení proto bude krajský soud v mezích uplatněných žalobních bodů povinen již věcně posoudit, zda žalobkyně naplnila podmínku podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách, a to včetně toho, zda poskytnutá dotace byla určena k financování nebo podpoře její činnosti (srov. odstavec [22]).

#### IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2018, č. j. 31 Af 17/2016 - 66, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2019

JUDr. Barbara Pořízková v. r.  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Radovan Kacíř